

Росли укупочці, зросли... (скорочено)

Тарас Шевченко

Росли укупочці, зросли;
Сміялись, гратись перестали.
Неначе й справді розійшлись!..
Зійшлись незабаром. Побрались;
І тихо, весело прийшли,
Душею-серцем неповинні.
Аж до самої домовини.
А меж людьми ж вони жили!
Подай же й нам, всещедрий Боже!
Отак цвісти, отак рости,
Так одружитися і йти,
Не сварячись в тяжкій дорозі,
На той світ тихий перейти.
Не плач, не вопль, не скрежет зуба —
Любов безвічну, сугубу
На той світ тихий принести.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Вірш "Росли укупочці, зросли..." змальовує ідилічну картину любові, сімейного щастя. Відчувається, що така ж мрія володіє і серцем поета: мати пару, жити в мирі та злагоді, пройти з чистим серцем разом "тяжку дорогу" й не розгубити свого кохання.